

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Una 'yihad' de comèdia

La història. Gran Bretanya, ahir. Quatre musulmans islàmics decideixen convertir-se en cèl·lula terrorista, se'n van al Pakistan a entrenar-se i assumir les tècniques per sabotear instal·lacions urbanes, però entre ells sorgeixen dubtes sobre el què i el com de les accions.

La pel·lícula. La comèdia és un gènere que es pot permetre riure-se'n del mort i de qui el vetlla. Res li és tabú. Que li ho preguntin al burleta Ernst Lubitsch de "To be or not to be", quan, en 1942, feia comèdia sobre l'ocupació nazi a Polònia, dia per dia. Doncs bé, havent patit un atac terrorista el 7 de juliol de 2005 a Londres, l'humorista actor anglès i a l'inrevés Chris Morris (Bristol, 1962) es permet muntar una explosiva, hilarant, percutant, seriosa, comèdia sobre un grup de terroristes sapastres, els quatre lleons del títol, que deixen en ridícul l'escamot llibertari Monty Pythons de *La vida de Brian*. És com si José Mota se'n fotés dels terroristes islàmics de l'11M a Madrid. Tela. Morris no té pels a la llengua i a les imatges per orquestrar un relat sobre quatre ànimes candi en fase patriòtica, que no cacen mosques perquè ni en saben. En conjunt, la comèdia *islamista* carrega tints i imatges, en gags verbals i visuals, de bona llei. Aquella que juga a anar per la pel·lícula amb la mateixa seriositat com si d'un drama

èpic es tractés. Per entendre'ns: els Coen i el Tarantino en el seu millor dia. Amb tot, 'Four lions' no se'n va en punyeteries. Al final succeeix allò per al qual els terroristes del *yihad* islamista han estat ensinistrats: peti qui peti. Guerra santa, còmicament incorrecta, contra l'absurd de tota acció patriòtica, vingui d'on vingui. Només cal canviar islamisme per barcelonisme, anti-tauromàquia, independentisme, anti-tabaquisme.. Retòriques per xalar i omplir la boca de

Four lions

Director: Chris Morris.
Intèrprets: Riz Ahmed, Arsher Ali, Nigel Lindsay, Kwan Novak, Julia Davis, Ot Yahi. Regne Unit, 2010.
97'. Rambla Lleida.

banalitats. Nas vermell de clown excels!

La imatge. La cèl·lula terrorista discutint sobre si cal el cervell o el cor en l'acció explosiva.

La frase. "Ràpid però lent", exigeix el cap del comando terrorista. Exemple d'ordres contradictòries en tot discurs empresarial i polític. Tan estúpid com demanar a un actor que actuï amb naturalitat.

La recomanació. De visió poc menys que obligada per als amics i amigues de la comèdia irreverent.